

РЕШЕНИЕ

№ 5905

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 26.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **929** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано, след постановяване на Решение № 7104/11.06.2020г. на ВАС по административно дело № 7166/2020г. по описа на съда. Със същото е обезсилено Решение № 2488/12.05.2020г. на АССГ по АД № 2904/2019г. и делото е върнато на АССГ за ново разглеждане, при съобразяване с мотивите на решението.

Образувано е административно дело № 5807/2021г., по което е постановено Разпореждане № 10356 от 27.12.2021г., с което съдът е разделил исковете, заявени пред него, в изпълнение на указанията на ВАС.

Предмет на настоящото производство е разделеният иск, заявен с претенция, наречена уточнителна молба от 23.04.2019г., депозирана в хода на АД №2904/2018г. по описа на АССГ.

Видно от същата, предмет на производството са следните искове:

1. За Б. Г. – имуществени вреди от 5 000 лева за периода от 10.05.2013г. до 08.04.2014г. и неимуществени вреди за същия период в размер от 3 330 лева.
2. За П. Г. – неимуществени вреди в размер от 3330 лева главница за периода от 10.05.2013г. до 08.04.2014г.
3. За Т. Г. – неимуществени вреди в размер от 3330 лева главница за периода от 10.05.2013г. до 08.04.2014г.
4. За всеки от тримата ищци – обезщетение за забавено изпълнение за периода от 10.05.2013г. до 08.04.2014г. в размер на законната лихва върху съответното обезщетение, както и мораторна лихва върху съответното обезщетение в същия

размер от 08.04.2014г. до датата на плащането.

С Решението на ВАС по АД 7166/2020г. е прието, че с разпореждането от 19.04.2019 г. по АД 2904/2019г. на АСССГ административният съд е дал указания, но насочени към излагане на твърдения, свързани с новите искове, предявени от ищците.

Съдът не взел предвид, че с подадената в отговор молба-уточнение от 23.4.2019 г. фактически са предявени нови искове. Заявената от ищеца Б. Г. нова претенция за обезщетяване на имуществени вреди, възлизащи на сумата 5000 лева, не можело се приеме за изменение на първоначално предявения от него иск. Това следвало от липсата на определяне на размера на първоначално предявения от него иск, както и в непосочването в какво се състоят понесените от него имуществени вреди. При висиящност на исковете, за разглеждането на които е образувано исковото производство, ищците не могат да предявяват нови искове в същото производство и да предприемат изменение, при положение, че изменението е допустимо, само ако отговаря на условията на чл. 214, ал.1 ГПК. Съгласно чл.214, ал.1 ГПК в първото заседание за разглеждане на делото ищецът може да измени основанието на своя иск, ако с оглед защитата на ответника съдът прецени това за уместно. Той може също, без да измени основанието, да измени своето искане. До приключване на съдебното дирене в първата инстанция той може да измени само размера на предявения иск, както и да премине от установителен иск към осъдителен иск.

Съгласно чл.6, ал.2 ГПК предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните. С оглед диспозитивното начало съдът има право и задължение да се произнесе по предявения от ищеца иск, индивидуализиран по основание и размер. Съдът не може да се произнася по претенция, която се различава от първоначалната, освен когато ищецът е предприел изменение по предвидения в закона ред. Не е допустимо под формата на пояснение, каквото се урежда в чл.143 ал.2 ГПК, да се предявяват нови или изменени искове извън предвидените в чл.214, ал.1 ГПК процесуални срокове.

ВАС приел, че в случая административният съд е трябвало да направи съответните констатации и да се произнесе по допустимостта на предприетото изменение. При наличието на нова искова претенция за обезщетяване на имуществена вреди от Б. Г. за сумата 5000 лева и нови искиви претенции за обезщетяване на неимуществени вреди, предявени от тримата ищци., съгласно молбата от 23.04.2019 г., съдът е бил длъжен да ги отдели в самостоятелно производство. В рамките на вече образуваното производство административният съд е трябвало да разгледа първоначалните искове, предявени по адм. дело № 7329/2014 г. по описа на Административния съд С.-град, след отстраняване на нередовностите на исковата молба, посочени ясно в мотивите на решение №3540 от 12.03.2019 г. по адм.дело № 14289/2019 г. по описа на Върховния административен съд.

Именно в изпълнение на тези мотиви, е отделено настоящото производство от производството по АД № 5807/2021г.

Първоначално делото е образувано е по искова молба с вх. №8002/12.05.2014г. по описа на Върховния административен съд (ВАС), подадена от Б. П. Г., П. Х. Г. и Т. Б. Г., всички от [населено място] и във вр. с Решение №3540/12.03.2019г. на ВАС, състав на Трето отделение по адм. дело №14289/2018г.

С първоначалната искова молба от 12.05.2014г. са предявени обективно

съединени осъдителни иски с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), срещу ДЪРЖАВНАТА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ (ДКЕВР), представлявана от председателя. Ищците са поискали от съда да им присъди обезщетение в общ размер 3190 (три хиляди сто и деветдесет) лева за имуществени вреди, претърпени от незаконосъобразно бездействие на ответника, изразяващо се в неизпълнение на влязло в сила съдебно Решение №947/21.01.2013г. на ВАС. В обстоятелствената част на исковата молба е изложено, че размерът на обезщетението е определен на основание чл.43, ал.1 от Общите условия на договорите за използване на електроразпределителните мрежи на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД (Ч.), който предвижда обезщетение в размер на 10 (десет) лева за всеки 24 часа закъснение при доказано неспазване на срок по вина на електроразпределителното предприятие.

В съответствие с указанията, дадени със съдебното Решение по адм. дело №14289/2018г. на ВАС ищците са представили уточнение на исковите, съответно в молби от 23.04.2019г. и от 28.05.2019г., както следва:

Всеки от ищците П. Х. Г. и Т. Б. Г. претендира да му бъде присъдено обезщетение в размер на 3330 (три хиляди триста и тридесет) лева за неимуществени вреди, претърпени в периода 10.05.2013г. - 08.04.2014г., от незаконосъобразно бездействие на ДКЕВР (сега КЕВР) да изпълни влязлото в сила съдебно Решение №947/21.01.2013г. на ВАС, състав на Четвърто отделение по адм. дело №3104/2011г. и да се произнесе с изричен акт по жалбата на Б. П. Г. с вх. №100000003772/30.08.2010г.

Ищецът Б. П. Г. претендира да му бъде присъдено обезщетение в размер на 5000 (пет хиляди) лева за имуществени и 3330 (три хиляди триста и тридесет) лева за неимуществени вреди за периода от 10.05.2013г. до 08.04.2014г., претърпени от незаконосъобразно бездействие на ДКЕВР (сега КЕВР) да изпълни влязлото в сила съдебно Решение №947/21.01.2013г. на ВАС, състав на Четвърто отделение по адм. дело №3104/2011г. и да се произнесе с изричен акт по жалбата му с вх. №100000003772/30.08.2010г.

В проведеното открито съдебно заседание ищецът Б. Г. и Т. Г. се представляват от Х. Г.. Поддържат исковата молба и молят да им бъде присъдено претендираното обезщетение от претърпани имуществени /за Б. Г./ и неимуществени / за тримата ищци/ вреди за посочения период, както и законна и мораторна лихва върху същите.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ, представлявана от председателя, възразява за недопустимост на производството. Алтернативно оспорва предявените иски изцяло, по основание и размер и моли съда да ги отхвърли. Подробни доводи за излага и в представено по делото Становище по същество на спора от 04.10.2022г. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на Република България, представлявана от прокурор Яни Костов от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за основателност на исковите.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на молба по чл.15в от Закона за собствеността (отм. ДВ, бр.100/21.12.2010г.), вписана в книгите по вписвания с вх. рег. №100001/26.04.1996г.,

том 4, №111/1996г., ищецът Б. Г. е придобил правото на строеж на жилище за собствени нужди върху държавен недвижим имот върху който е било отстъпено право на строеж на неговите родители и настоящи ищци П. и Т. Г..

На 24.03.1997г. на ищеца Б. Г. е издадено Разрешение за строеж (РС) №14 за построяване на вилна сграда на два етажа в парцел IX₂₁₁₃, кв.9 по плана на местността „в.з. Горна Баня“, [улица], съгласно одобрен на 21.03.1997г. инвестиционен проект. Към 2006г. грубият строеж на вилната сграда е бил завършен. Този факт се установява и въз основа на Удостоверение за данъчна оценка с изх. №18-00-19-00969/13.04.2006г. на Дирекция ПАМДТ, район „О. купел“.

На 22.02.2010г. между ищеца Б. Г. и „ЧЕЗ Разпределение България“ АД е бил сключен Предварителен договор №ПДПЕРМ 4-1490617 за присъединяване на обекти на потребители към електроразпределителната мрежа за обект: Жилищна сграда, намираща се в [населено място], м. „в.з. Горна Баня“, [улица]. На 25.02.2010г. Б. Г. е подал до Ч. искане с вх. №1599656 за сключване на договор за присъединяване към електрическата мрежа на обекта, предмет на предварителния договор от 22.02.2010г.

Отказът на Ч. за сключване на договор за присъединяване на строежа към електроразпределителната мрежа, обективиран в Писмо от 05.05.2010г., е бил оспорен от ищеца Б. Г. пред ДКЕВР (жалба вх. №100000003772/30.08.2010г. по описа на Ч. и жалба вх. №Е-11Б-00-32/29.09.2010г. по описа на ДКЕВР). Регулаторният орган е бил сезиран с искане да организира и осъществи помирителна процедура по чл.104 и сл. от Наредбата за лицензиране на дейностите в енергетиката (НЛДЕ, отм. ДВ, бр.38/2013г.) или алтернативно да приеме Решение с което да установи незаконосъобразност на постановления от електроразпределителното дружество отказ за присъединяване на обекта към електрическата мрежа. След като ДКЕВР не се е произнесъл в срок по отправеното до него искане, този му мълчалив отказ е бил оспорен пред съда от ищите Б., П. и Т. Г., във връзка с което пред ВАС е било образувано адм. дело №3104/2011г. С Решение №947/21.01.2013г. решаващият състав на ВАС е отменил мълчаливия отказ на ДКЕВР да се произнесе по жалба вх. №100000003772/30.08.2010г. на Б. П. Г., подадена срещу отказ на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД за присъединяване към електрическата мрежа и е върнал преписката на административния орган за произнасяне по същество по жалбата на Б. Г. от 30.08.2010г., съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадените в мотивите на решението.

Съдебният акт по адм. дело №3104/2011г. е влязъл в сила на 10.05.2013г. след като е бил потвърден с Решение №6330/10.05.2013г. по адм. дело №3401/2013г. на ВАС, Петчленен състав.

С Решение №Ж-30/08.04.2014г., на основание чл.147, ал.2 от Наредба №3/21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката във вр. с чл.22, ал.1, ал.5 и ал.7 ЗЕ, ДКЕВР е дал на Ч. задължителни указания да сключи с жалбоподателя Б. Г. договор за присъединяване към електроразпределителната мрежа за обект, представляващ еднофамилна двуетажна сграда, намираща се в [населено място],[жк], [улица] (бивша ул. „Пладнище) с идентификатор 68134.4330.560.2, за което да уведоми Комисията за предприетите действия в 10-дневен срок.

С писмо вх. №Е-11Б-00-32/22.04.2014г. Ч. уведомява ДКЕВР, че в изпълнение на Решението от 08.04.2014г. енергоразпределителното дружество е издало Становище с изх. №100000064613/11.04.2014г. за условията за присъединяване към електрическата мрежа за обект: Жилищна сграда на етап „груб строеж“ в урегулиран поземлен имот

(УПИ) I-506, кв.9 по плана на м. „в.з. Горна Баня“, с адрес на [улица] е изготвило Договор за присъединяване на обекти на клиенти към разпределителната електрическа мрежа на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД №ДПЕРМ [ЕГН].

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Исковете са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ за разглеждане в настоящото производство, доколкото се претендира обезщетение за имуществени и за неимуществени вреди, претърпени от всеки от ищите в резултат от бездействието на ответника ДКЕВР да изпълни влязлото в сила съдебно решение по адм. дело №3104/2011г. на ВАС и да даде на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД задължителни указания за сключване на договор за присъединяване на обект към електроразпределителната мрежа, така както са уточнени с молба от 23.04.2019г.

Разгледани по същество исковете са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ се урежда материалноправният режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на неправомерното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия или бездействия – да е тяхна пряка и непосредствена последица.

По отношение на ищите П. Х. Г. и Т. Б. Г. не е налице нито един от елементите на фактическия състав на неправомерното увреждане.

Съдът приема, че действията и бездействието на ДКЕВР във връзка с постановленията от Ч. отказ за присъединяване към електроразпределителната мрежа на обекта: Жилищна сграда в груб строеж в УПИ I-506, кв.9, м. „в.з. Горна Баня“, с адрес на [улица], не засягат по никакъв начин ищите П. и Т. Г.. Не се установява с приетите писмени доказателства двамата ищци да са собственици или носители на други вещни права върху недвижимия имот – жилищна сграда в УПИ I-506 (стар парцел IX-2113), кв.9, м. „в.з. Горна Баня“, за който на Б. Г. е издадено РС №14/24.03.1997г., в качеството му на инвеститор по смисъла на чл.56 от действащия към онзи момент Закон за териториално и селищно устройство (З.). Съгласно чл.13, ал.1 и ал.2 от Наредба №6/09.06.2004г. за присъединяване на производители и потребители на електрическа енергия към преносната и разпределителните електрически мрежи (отм. ДВ, бр.31/04.04.2014г.) договор за присъединяване на обекти на потребители към електрическата мрежа се сключва между преносното или съответното разпределително предприятие и лицето сключило предварителен договор за присъединяване или на което е представено писмено становище за условията за присъединяване. Според регламента на чл.12 ал.1 във вр. с чл.4, ал.1, т.1 и ал.2 от Наредба №6/2004г. (отм.) преносното или съответното разпределително предприятие изготвя и предлага проект на предварителен договор за присъединяване, включващ условията за присъединяване, когато тези лица са възложители на обекти, които се изграждат или преустройват по реда на Закона за устройство на територията (ЗУТ) или писмено становище за условията за присъединяване – във всички останали случаи.

В случая възложител на строежа е единствено ищецът Б. Г., за него е възникнало правото да иска присъединяване на жилищната сграда към електроразпределителната мрежа и по отношение на него е постановен отказът на Ч.. Именно Б. Г. е бил страна и в административното производство, образувано пред ДКЕВР по негова жалба с вх.

№100000003772/30.08.2010г. срещу отказа на електроразпределителното дружество да сключи договор за присъединяване на обекта към електрическата мрежа. Следователно, както отказът на електроразпределителното дружество, така и мълчаливият отказ на ДКЕВР и последвалото бездействие на ответника да изпълни влязлото в сила съдебно решение на ВАС по адм. дело №3104/2011г., не засягат непосредствено права и законни интереси на ищците П. и Т. Г. и не създават за тях задължения. След като няма действие по отношение на ищците, бездействието на ответника не може и да причини на последните вреда, която да е пряка и непосредствена негова последица.

В случая се претендират неимуществени вреди, които се изразяват в натрупани притеснения поради изгубеното ценно време и усилия за водене на административни и съдебни дела (Уточняваща молба от 23.04.2019г.). От данните по делото и от твърденията на страните следва, че притесненията им /за които се претендират неимуществени вреди/ следват от това, че синът им Б. е живеел в имота на родителите си. Дори и да се приеме, че бездействието на КЕВР е засегнало тези лица, което съдът не приема, то липсва пряка и непосредствена връзка между така установеното бездействие и претендираните вреди. Настаняването на Б. Г. у родителите му, на първо място не почива единствено на неприключилата процедура по присъединяването му към електропреносната мрежа, тъй като в качеството му на пълнолетно лице, пред него са били налице множество варианти за пребиваване. Изборът му да остане у родителите си, още повече предвид, че същите твърдят /във всички водени производства/, че това им е нанесло вреди, е въпрос, който не е релевантен за настоящото производство.

По изложените съображения, исковете на П. Г. и Т. Г. следва да бъдат отхвърлени изцяло. Исковете за присъждане на лихви се явяват акцесорни, като следват основната претенция, поради което също подлежат на отхвърляне.

Съдът намира за неоснователен е и предявеният от ищеца Б. Г. иск за присъждане на обезщетение за имуществени и за неимуществени вреди.

По отношение на този ищец е осъществен първият елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане – бездействие на ДКЕВР да се произнесе с изричен акт по жалбата на Г. с вх. №100000003772/30.08.2010г. като даде на Ч. задължителни указания за сключване на договор за присъединяване към електрическата мрежа на жилищната сграда, изпълнена в груб строеж в УПИ I₅₀₆ (стар парцел IX₂₁₁₃), кв.9, м. „в.з. Горна Баня“. Наличието на незаконосъобразно бездействие е установено с Решение №1791/09.02.2018г. на ВАС, състав на Трето отделение по адм. дело №8904/2016г.

Съдът приема обаче, че в процесния случай за ищеца Б. Г. не са настъпили имуществени и неимуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното бездействие на регулаторния орган.

За да е налице основание за ангажиране отговорността на държавата следва да бъде безспорно доказано, че *единствената и непосредствена* причина за настъпване на вредите е незаконосъобразният административен акт, действия или бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод осъществяване на административна дейност. В случая такава пряка връзка не съществува, доколкото задължителните указания на регулаторния орган по чл.22, ал.5 ЗЕ не могат да доведат непосредствено до желанния резултат – присъединяване на обекта към електрическата мрежа, поради необходимостта от осъществяване на допълнителен юридически факт – сключване на договор за присъединяване с електроразпределителното дружество. Произнасянето на ДКЕВР със задължителни указания по прилагането на закона не е абсолютно необходим етап в развитието на отношенията между потребителите на електрическа енергия и разпределителното дружество. Непосредствен източник на задължението на Ч. за присъединяване на обекти към мрежата са правилата, установени в Наредба №6/2004г.

На този извод сочат и събраните по делото писмени доказателства от които се установява, че след постановяване на Решение №Ж-30/08.04.2014г. на ДКЕВР и последвалите го актове на Ч. - Становище с изх. №100000064613/11.04.2014г. и Договор за присъединяване на обекти на клиенти към разпределителната електрическа мрежа АД №ДПЕРМ [ЕГН], Констативен акт за установяване годността за приемане на строежа (Акт, образец 15) е съставен едва на 09.03.2018г. Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства до настоящия момент ползването на строежа да е било разрешено по реда и при условията на чл.177 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), към който момент е изискуемо наличието на сключени договори с експлоатационните дружества. С разпоредбата на чл.178 ЗУТ е въведена изрична забрана за ползване на строежи или части от тях, преди да са били въведени в експлоатация, съгласно чл.177. Горното опровергава твърдението на ищеца Г., че непроизнасянето на ДКЕВР в периода 10.05.2013г. – 08.04.2014г. в изпълнение на съдебното решение по адм. дело №3104/2011г. на ВАС, е непосредствената причина, която го е лишила от ползване на жилището му, изградено към онзи момент в груб строеж и съответно е довело до настъпване на

претендираните вреди.

По изложените доводи решаващият състав на съда приема, че предявените иски за присъждане на обезщетение за претърпени от ишците неимуществени и имуществени вреди са неоснователни.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението – 200 (двеста) лева.

Така мотивиран и на основание чл.203 от АПК и чл. 143 от АПК, съдът РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Б. Г. – имуществени вреди от 5 000 лева за периода от 10.05.2013г. до 08.04.2014г. и неимуществени вреди за същия период в размер от 3 330 лева.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от П. Г. – неимуществени вреди в размер от 3330 лева главница за периода от 10.05.2013г. до 08.04.2014г.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Т. Г. – неимуществени вреди в размер от 3330 лева главница за периода от 10.05.2013г. до 08.04.2014г.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от всеки от тримата ишци за обезщетение за забавено изпълнение за периода от 10.05.2013г. до 08.04.2014г. в размер на законната лихва върху съответното обезщетение, както и мораторна лихва върху съответното обезщетение в същия размер от 08.04.2014г. до датата на плащането.

ОСЪЖДА Б. Г., П. Г. и Т. Г. за заплатят в полза на ответника КЕВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 / двеста/ лева.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ:

